

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileæ, [1619]

Mercurii et Solis

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1433](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1433)

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ
Ηλίου.MERCVRII ET.
Solis.

Eodem Interprete.

MERCVRIVS.

Ω Ηλιε, μή ἐλάσσει τέ-
μερον, ὁ Ζεὺς φυ-
σι, μή δὲ ἀδειόρ, μή
δὲ ἰς τρίτην ἡμέραν, ἀπὸ
ἔνδορ μῆνε, καὶ τὸ μεταξὺ
μία τις ἔσο νύξ μακρά. ὥστε
ἀνέτασσαν ἡνὺ αὐτῶν αὐ-
θις τοὺς ἴππους, οὐ δὲ σέβουσιν
τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαι σὴ
μακροῦ σκαυτῶν. Ἡλ. ἕκανά
ταῦτα, ὃ Ἐρμῆ, καὶ ἀπόκο-
τα ἦνας παραγγελλῶν. ἀλλά
μή παραβάνειν τι ἔλοζα ἐν
τῷ σβόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσει τῶν
ὄρων, ἕξτά μοι ἀχέτα, καὶ
τῶ νότῃα τριπλασίαν ἢ ἡμέ-
ρας ποιεῖσαι διένοωρ; Ἐρ.
ἔδην τοῦτο, ἔδὲ ἰς ἀέτη
τὸ ἔσαι. δέτα δὲ τὸ νῦν
αὐτὸς ἐπιμηκίσταρον γῆ-
δοαὶ οἱ τῶ νότῃα. Ἡλ. ποῦ
δὲ καὶ ἔδην, ἢ πόθην ἔξω
πῆμυθς ἀγγελλῶν ταῦτά μοι;
Ἐρ.

pus habet nocte sibi fieri consueto longiorem. SOL. Vbi autē
quā ille est aut vnde ipse emissus es, ut hæc nunciare mihi?

MER.

A Vdi, ὁ Sol, ne hodie
currum agas, inquit
Iupiter, neque
in crastinum, neque etiam
in diem perendinum: sed
in ius mane, fiatque interea
perpetua vna nox longa.
Quare equos quidem ite-
rum soluant Hora: tu ve-
rò restingue ignem. Nunc
tandem post longum in-
ternallum temporis te i-
psum recree. SOL. Nos-
ua hæc atque omnino alie-
na denuncians venis. Sed
nunquid transgredi sue pec-
care visas sum inter agen-
dum, & extra fines cur-
sum habuisse, etque id nunc
irascitur ille mihi, no flemq;
triplo maiorem die face-
re statuit? MER. Nihil ta-
le: neque hoc etiam perpe-
tuo fiet: sed ipse nunc o-

ὁ δὲν, ἀπὸ τῆς μὲν ὁδοῦ ἐξῆς
 πρῶτον ἡμερῶν, τὸς δ' ἀνθρώ-
 πους ἀθλίως ἐν σκοταίνῳ δια-
 βιοῦν, τοιαῦτα ἀρτρεύονται
 τῶν διδὸς ἐρώτων, καὶ καθι-
 στωῦται περιμύθου, ἵς ἄν
 ἵκωνται ἀρτρεύονται τὸν ἀθλι-
 τῶν, ἐν λίγαις, ἵς ἄν μακρῶν
 ἴσθω. Ερ. σίωπα, ὦ Ἄλλε, μὴ τι
 καθύπερθε ἀρτρεύεις τὸν λόγον.
 ἵς ἄν ὁ παρὰ τῶν Σελήων ἄς
 πλῆθον, ἢ τὸν ὕπνον, ἀπα-
 γνῶν λαμπροῖς ἀπὸ τοῦ ἄ-
 βύσσου, τῶν μὲν σχολῶν πε-
 ραίνων, τὸν δ' ὕπνον μὴ ἀνί-
 σσει τὸς ἀνθρώπους, ὡς ἀγνοῦ-
 σσας μακρὰν ὄτα τῶν νύκτα
 γινώσκουσιν.

viam autem asperiores, eò
 quòd toto triduo non usus
 pabitur: homines prater eà
 misere in tenebricosa viue-
 re. Hoc boni ex amoribus
 Iouis consequentur illi scilicet
 donec ille aetheram istum
 quem dicis, absoluerit sub
 longis tenebris. MER. Τα-
 ce, ὁ Sol, ne quid mali pro
 his dictis tuis nanciscare.
 Ego verò ad lunam hinc a-
 biens, & ad Somnum, re-
 nunciabo etiam illis quæ Iu-
 piter mandavit: illi quidem,
 ut ne procedat citius: huic
 autem, ut ne remittat à se

homines, quòd ignorent longam ad eò noctem hanc fuisse.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

Lvcianus vt solet faceret, si non potius ridens Ethnico-
 rum deos, iudit in Herculem *τρεῖσσερον*, sic dictū à tri-
 noctio illo, quod traditur eo concipiendo in sumptum
τρεῖσσερον appellat Homeri commentator Iliad. 8. fabu-
 lam delibans trinoctij concubitus Iouis & Alcmeneæ,
 quæ nota est vel ex Plauto, & hic aperitur. Vide Tzetze
 in Lycophronem, & Varinum in voce *τρεῖσσερον*. Item
 Gregorium Nazianz. in lib. contra Iulianū, ubi *καὶ τὸν ἑ-
 ρουλίαν παρῆσθαι αὐτῷ τοῖς ἵς τὸν τρεῖσσερον τρεῖσσερον* λέο. ἵ.
 thuc.

triusperleo cognominatus est Hercules à Lycophro-
ne in Alex. si Ifaacio credimus, quod tribus vesperis in
vnam coniectis Iupiter cum Alcmena concubuerit, vn-
de natus est Hercules. *πειστέλλω* à Pallada in Epigram-
mate dicitur. *Αλεξίγυκε* *πειστέλλω*. i. tribus continuis no-
ctibus procreate. Vaa enim nocte ex tribus facta gene-
ratus fertur, quæ *πειστέλλω* *υμξ*. Ibidem, Herculis autem
genealogiam & gesta diligenter persequitur Diodor.
Siculus lib. 5.

a Ne currum agas] *De Solis curru & laboribus Lucia-
nus noster in Bis accersato. Iam primum cerè Sol quidem hic
iuncto curru totam diem cælum circumuagatur, induus igne,
& resplendens radijs, &c. equos quos illi pœtæ ascribunt, Ouid.
2. Metam. hos nominat:*

Interea volucres, Pyrois, Fous, & Aethon

Solis equi, quartusq; Phlegon, rinitibus auras

Flammiferis implent — b Equos soluant Horæ.]

Horæ ab Ouidio 2. Metam. Solis assectæ & ministra finguntur
cum alijs temp. ris paribus: ita enim canit:

A' dextra leuaq; dies, & mensis, & annus,

Seculaq; & positæ spacijs æqualibus Horæ. *Dicitæ
autem sunt à Sole, vt Macrobius putat. Aegyptij enim Solem
vocabant: Horum. c Bœotia.] Quæ est regio in finibus Græ-
ciæ, Euba a insula obiecta. d Vxore.] Alcmena Electrionis
filia, filij Persei & Andromedes. Illa cum iam nubilus esset,
& à multis peteretur, Electrion pater nuptias eius proposuit
illi premium qui necem filiorum suorum ulturus esset: id Am-
phyrio suscepit. Verum quum in ea expeditione versaretur, Iu-
piter imagine eius assumpta, toto irinotio cum ea concubuit.
Quæ quamuis antea ex viro gravida esset, insuper tamen ex
Ioue concepit, eodemq; tempore Ioui Herculem, Amphyrion-
ni Iphictum peperit. Huius concubitus etiam meminit inferiis
in Charidemo. e Quod faustum scelixq; sit.] Bene pre-
cantis est, quemadmodum Græci dicunt: *εὐχὰν τύχην*, secundæ
fortuna & felix, quid bene verat. f Temporibus Satur-
ni.] Saturni vita fuit beata & luxur exotici, dolique ignava,
quo regnante auream ætatem extitisse fabulatur pœtæ:*

— quæ

— quæ vindice nullo

Sponte sua sine lege fidem rectumq; colebat,
Contentiq; tibus nullo cogente creatis,

Vivebant, ut canit Ouid. Damascius Syrus in Philosophica historia: Nisi quispiam deus voluerit hominibus gratificari, exemplar Saturnia vita proponendo, &c. g. Ab vxore Rhea.] Quæ celi & terre filia fuit, alio nomine Cybele dicta, h. Relicto caelo Thebis dormiebat.] Thebesuit in Bœotia vrbis à Cadmo condita, quam Amphion muris ornauit, Bacchi & Herculis clarissima patria.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ
ἈπόλλωνοςMERCVRII ET
Apollinis.

Eodem interprete.

MERCVRIVS.

TΙσὺν θρανὸς εἶ, ὃ Ἀπολλων; Ἀπ. ὄτι, ὃ Ἐρμῆ, ἄστυχὸς ἐστὶς ἰερῶν τοῖς. Ἐρ. ἄξιον μὲν ἄνθρωπος τὸ τοιοῦτον, οὐκ ἄρτι ἄστυχός; ἢ τὸ κατὰ τὴν ἀστυχίαν οὐκ ἔστι; Ἀπ. ὁ δὲ ἀμῶν, ἀπὸ ἰερῶν ἀστυχῶν ἢ δάκρυα τὸν οὐρανόν. Ἐρ. τίς ἄρα μοι, ὃ γὰρ κωβός; Ἀπολλ. καὶ μάλα, Ἐρ. πῶς ἐστὶν; ὃ Ἀπολλων; ἢ τίς

li filium. MER. An mortuus est^c Hyacinthus^e & die mihi. APOL. Atque admodum. MER. Vade, Apollo^d aut quis

Quid verò tristis es, Apollo? APOL. Quoniam, ὃ Mercuri, miser atque infelix circa amores sum. MER. Dignum quidem mœrore hoc: sed tu quo pacto miser atque infelix es? An adhuc dolore afficit te id quod cum^a Daphne accidit? APOL. Nequaquam, sed amasium doleo Laconem illum^b Orba-